

Arrest

nr. 307 604 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 6 februari 2024 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient samen met haar minderjarige zoon op 27 oktober 2022 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Bangkok, Thailand teneinde haar Nederlandse stiefvader in België te vervoegen.

Op 17 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot uitstel om verzoekster toe te laten bijkomende documenten, namelijk de overlijdensaktes van haar grootouders en een attest betreffende haar huidige bestaansmiddelen en/of bestaansmiddelen van de vader van haar kind, over te maken.

Uiteindelijk wordt aan verzoekster en haar minderjarig kind door de Belgische autoriteiten op 22 mei 2023 een visum type C met de vermelding 'BNL 1' en 'BNL 11' afgeleverd.

Verzoekster dient op 6 juli 2023 voor zichzelf en voor haar minderjarige zoon een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Op 5 januari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 januari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.07.2023 werd ingediend door:

*Naam: W. (...)
Voorna(a)m(en): K. (...)
Nationaliteit: Thailand
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar stiefvader K. (...) K. (...) E. (...) (RR. (...)) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3e van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat " §2 als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2', beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn".

Betrokkene is thans ouder dan 21 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, zal zij het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse stiefvader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legde volgende documenten voor ter staving van het ten laste zijn:

- 'K-Deposit statement of saving account' op naam van betrokkene + verzendbewijzen van geldtransfers via 'Wise' van referentiepersoon naar betrokkene voor de periode 01.09.2022 - 05.06.2023. (11 geldtransfers in totaal)*
- Loonfiches van tewerkstelling van referentiepersoon voor de periode mei 2023 - juli 2023*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in Thailand, werd dit geenszins aangetoond. De verzendbewijzen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Er worden weliswaar telkens relatief grote bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen inkomsten aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken. Wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van betrokkene, kan onmogelijk ingeschat worden of deze bedragen essentieel waren om in het levensonderhoud aldaar te voorzien. Het overschrijven van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien" (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021 , p. 9)

De voorgelegde bedragen kunnen zonder een zicht op het onvermogen niet getuigen van een essentieel karakter. Het komt toe aan de betrokkene om aan te tonen dat de financiële/materiële steun van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst wel degelijk fundamenteel was om in hun levensonderhoud te voorzien. Betrokkene laat na om ook maar één stuk neer te leggen betreffende haar onvermogen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.07.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Weze herhaald dat een visum BNL 11 dat betrokkene ontvangen heeft, geen visum gezinshereniging betreft. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ze zet het eerste middel in haar syntheseseminarie uiteen als volgt:

"2.1.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordeligere bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familie van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Op 09.10.2022 stuurde de stiefvader van verzoekster, de heer K. (...) K. (...) (hebbende de Nederlandse nationaliteit), een brief aan de Belgische Ambassade te THAILAND voor aanvraag van een C-visum, met volgende toelichting:

“Met deze brief wil ik onze uitnodiging van mijn stiefdochter K. (...) W. (...) ((...)) om zich, samen met haar zoon (N. (...) K. (...)), bij ons te voegen in België toelichten.

Sinds maart 2011 woon ik (Nederlander) samen met mijn vrouw D. (...) W. (...) ((...)) in Turnhout. Tussen 2014 en 2019 heeft de dochter van mijn vrouw (K. (...) W. (...)) hier bij ons gewoond, en in april 2017 is onze dochter J. (...) K. (...) hier geboren.

In 2019 is K. (...) terugverhuisd naar Thailand, waar ze de zorg voor haar grootouders op zich heeft genomen. Nadat deze in de zomer van 2021 beiden zijn overleden, is ze volledig afhankelijk van onze financiële ondersteuning voor haar levensonderhoud (zie ook bijgevoegde overschrijvingsbewijzen). Zeker na de geboorte van haar zoon op 6 mei 2022 is het voor haar, als alleenstaande moeder, onmogelijk om zelfstandig in het levensonderhoud van haarzelf en haar zoon te voorzien.

Om deze redenen wil ze graag, samen met haar zoon (N. (...) K. (...), zie separate aanvraag), naar België reizen om zich hier bij ons te komen voegen. Zij zullen hier bij ons in huis komen wonen, en wij (mijn vrouw en ik) zullen alle kosten die hieraan verbonden zijn (zowel reis als verblijf, vestiging en levensonderhoud) op ons nemen. Daarnaast zullen wij erop toezien dat alle geldende wet- en regelgeving en procedures behorende bij hun binnenkomst en (aanvraag tot) vestiging/gezinshereniging gerespecteerd zullen worden.

Hiervoor verzoek ik u om K. (...) een C-visum te verlenen (volgens richtlijn 2004/38/EG), zodat wij vervolgens de procedure gezinshereniging in België op kunnen starten.”

2.2

Reeds van in het begin werd door verzoekster duidelijk aangegeven dat zij gezinshereniging beoogde met haar Nederlandse stiefvader.

Op 23.05.2023 werd een visum type C afgeleverd aan verzoekster met code BNL1 en BNL11, namelijk na machtiging door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een procedure van gezinshereniging, geldig van 27.05.2023 tot 09.09.2023 voor 90 dagen, multiple entry. Hoewel verzoekster in het bezit werd gesteld van een visum type C, beoogde zij aldus duidelijk gezinshereniging en vroeg zij eigenlijk een visum type D aan.

Uit de Omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een BENELUX-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf, blijkt dat de codes BNL1 en BNL11 betekenen dat er een visum gezinshereniging werd afgeleverd na machtiging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de omzendbrief van 21 september 2005 hebben deze codes volgende betekenis:

- BNL1: Visum afgeleverd na machtiging centrale overheden
- BNL11: Visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging.

Zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken en het administratief dossier, werden dezelfde documenten overgemaakt bij de visumaanvraag als bij de aanvraag gezinshereniging.

De voorwaarden voor gezinshereniging werden dus reeds nagekeken door de Dienst Vreemdelingenzaken en inhoudelijk beoordeeld, anders valt niet te verklaren waarom die Dienst gezinshereniging, bureau visa gezinshereniging de aanvraag zou behandeld hebben. Dat verzoekster nadien nog in België de administratieve formaliteit moet vervullen om een verblijfskaart F aan te vragen, doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (RvV arrest nr. 274.917 van 30 juni 2022 en RvV nr. 289.238 van 24 mei 2023).

Vervolgens werd alsnog op 05.01.2024 een bijlage 20 afgeleverd aan verzoekster.

2.3

De verwerende partij meent echter dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster ten laste was van haar stiefvader in het land van herkomst, hoewel uit de overgemaakte stukken weldegelijk blijkt dat verzoekster onderhouden werd en wordt door haar stiefvader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie, hetgeen op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Er werden door verzoekster stortingsbewijzen overgemaakt, waarbij telkens maandelijks tussen 2021 en 2023 aanzienlijke sommen werden overgemaakt. Bovendien leverde verzoekster volledige uittreksels van haar rekening aan. Verzoekster verbleef dan ook als minderjarige reeds tussen 2014 en 2019 in België, doch is nadien terug naar Thailand gekeerd voor de zorg van haar zieke grootouders op zich te nemen. Na het overlijden van haar grootouders is verzoekster echter volledig afhankelijk van financiële ondersteuning van haar stiefvader voor haar levensonderhoud.

Bijkomend kreeg verzoekster nog per e-mail dd. 21.03.2023 het verzoek om bijkomende documenten aan te leveren, met name (stuk 24):

- "1. Death certificate of grandparents
2. Proof of who is taking care of the child now? AND proof of revenue of that person"

Vrije vertaling:

1. Overlijdensakte van grootouders
2. Bewijs van wie er nu voor het kind zorgt? EN bewijs van inkomsten van die persoon."

Verzoekster diende deze documenten spoedig per post aan de Belgische ambassade in BANGKOK te bezorgen.

Verzoekster deed dan ook het nodige om de gevraagde documenten begin mei per post aan de ambassade te bezorgen. Volgende documenten werden overgemaakt: twee overlijdensaktes (stuk 7 en 8); bewijs exclusieve voogdij (stuk 9); bankafschriften en overschrijvingsbewijzen (stuk 5 en 6).

Slechts na het overmaken van deze documenten werd de visumaanvraag, zonder verdere toelichting, op basis van deze aanvullende documenten op 23.05.2023 toegekend.

Verweerder kiest echter om hieraan geen waarde te hechten, quod certe non, en verzoekt verzoekster bovendien om het bewijs van een negatief feit aan te leveren. Verzoekster heeft had geen andere inkomsten in het land van herkomst en kan dit hoegenaamd onmogelijk aantonen. Zij heeft alle gevraagde documenten met betrekking tot haar inkomsten overgemaakt. Bijkomend werd geenszins de vraag gesteld naar de inkomsten van de vader van het kind. Verzoekster heeft de exclusieve voogdij. De inkomsten van de vader van het kind van verzoekster doet dan ook geenszins ter zake.

Verweerder merkte reeds in zijn beslissing dd. 05.01.2024 op dat een visum BNL11, geen visum gezinshereniging betreft en dat een visum BNL11 enkel de toegang betreft, maar niet het lang verblijf zou betreffen, vandaar dat er bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend, die ten gronde beoordeeld moet worden.

Dienaangaande wordt eveneens verwezen naar het gegeven dat de voorwaarden voor het toekennen van een visum type C, niet dezelfde zijn dan de voorwaarden voor een gezinshereniging.

Als dit werkelijk zo zou zijn, waarom werd dan vooreerst een visum kort verblijf met oog op gezinshereniging afgeleverd en werd de gezinshereniging op basis van dezelfde elementen geweigerd? De voorwaarde van het 'ten laste' zijn werd dan ook wel degelijk uitdrukkelijk beoordeeld om een visum type C met code BNL11 toe te kennen.

2.4

De redenering van verweerder strookt dan ook absoluut niet met zijn eigen instructie van 13 augustus 2018 aan de gemeenten (GemCom bericht) dat stelt:

"Opmerking: De vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient is niet verplicht te bewijzen ten laste (voor de bloedverwant in opgaande lijn of de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van de burger van de EU/art. 40bis) of de bewijzen van de stabiele en duurzame relatie (geregistreerd partnerschap/art. 40bis) te leveren. Die voorwaarden werden al nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van een visum C-BNL11."

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de voorwaarden voor gezinshereniging reeds werden gecontroleerd vooraleer een visum kort verblijf met oog op gezinshereniging kon afgeleverd worden.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar een eerder arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2021 met nummer: 252.936, dat het volgende stelt:

“De Raad kan – op lezing van het administratief dossier – de verzoekende partij evenwel volgen dat de verwerende partij op 23 september 2019 al beslist heeft dat alle voorwaarden voor gezinshereniging voldaan waren en aldus besliste tot de erkenning van het recht op verblijf. Zo blijkt ook uit de infofiche GemCom van 13 augustus 2018 dat de vreemdeling die binnenkomt met een visum C met de vermelding BNL 11 (hetgeen in casu het geval is) wel nog de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger moet aanvragen in België maar dat “de vreemdeling die binnenkomt met een visum C BNL 11 (zie hierboven) en een bijlage 19ter indient (...) niet verplicht (is) de bewijzen ten laste (...) te leveren. Die voorwaarden werden al nagaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de afgifte van visum C BNL11.

Ui dit alles kan aangenomen worden dat – hoewel de praktijk die dienst vreemdelingenzaken hanteert om een visum C af te leveren terwijl de verzoekende partij duidelijk gezinshereniging beoogt en aldus een visum D aanvraagt, bedenkelijk is – de voorwaarden voor gezinshereniging – waaronder in casu het ten laste zijn – reeds inhoudelijk werden nagegaan door de dienst vreemdelingenzaken bij de afgifte van het visum C en dat de dienst vreemdelingenzaken oordeelde dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar Portugese stiefvader en dat op dat ogenblik het recht op gezinshereniging werd erkend. Het gegeven dat verzoekende partij in België nog de administratieve stap moet zetten om de verblijfskaart zelf (het instrumentum) te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (het negotium). De verwerende partij kon aldus op 19 november 2020 geenszins meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt nu zij dit recht op het verblijf reeds op 23 september 2019 heeft erkend.”

Dienaangaande kan nog verwezen worden naar het arrest van uw rechtbank van 26 oktober 2018 met verwijzing naar HvJ Reyes, C-423/12 van 16 januari 2014, als volgt (RvV 211.725 van 26 oktober 2018):

“Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon overeen lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Zie ook RvV 198.310 van 22 januari 2018

“Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als ‘bijkomend’ moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecomplceerde stappen te ondernemen.”

Het arrest HvJ C-432/12, Reyes zegt hierover nog het volgende:

“§ 24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger

§ 26. Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve reeds op 23.05.2023 het recht op gezinshereniging van verzoekster met haar stiefvader erkend.”

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Ze zet het tweede middel in haar syntheseseminarie uiteen als volgt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen” (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5.

Verweerder schendt, middels diens bestreden beslissing, de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur (inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel) door tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie in, geen rekening te willen houden met de betalingen van de onderhoudsgelden en te ontkennen dat er op basis daarvan sprake zou zijn van een relatie van afhankelijkheid.

Verzoekster heeft bij aanvang aangegeven dat ze een visum ter aanvraag gezinshereniging met een Unieburger indiende zoals blijkt uit de visumaanvraag en het administratief dossier en door het feit dat een visum C BNL11 afgeleverd werd.

Zoals terecht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangehaald in diens arrest dd. 16 april 2021 met nummer 252.936 en diens arrest dd. 30 juni 2022 met nummer 274.917, is de praktijk die de Dienst Vreemdelingenzaken hanteert om een visum C af te leveren terwijl de verzoekende partij duidelijk gezinshereniging beoogt en aldus een visum D wenst aan te vragen bedenkelijk. Verzoekster mag absoluut van een overheid verwachten dat deze haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en staft op een correcte feitenvinding en beslissingen neemt in alle redelijkheid.

In dit dossier heeft de verwerende partij dus, rekening houdend met de overgemaakte stukken, deze stukken niet correct beoordeeld en is zij tot een onredelijk besluit gekomen.

De verwerende partij heeft desbetreffend dan ook haar materiële motiveringsplicht en bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat dit in casu overduidelijk niet is gebeurd.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid.

Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De verwerende partij heeft in casu verzuimd de relevante gegevens eigen aan het dossier en zoals vervat in de bijgebrachte stukken bij de visumaanvraag mee te nemen in de bestreden beslissing en hieromtrent enige motivering te geven.”

2.3 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“1.De artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het

begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis §2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Terwijl artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoekster de volgende stukken neergelegd:

- ‘K-Deposit statement of saving account’ op naam van betrokkene + verzendbewijzen van geldtransfers via ‘Wise’ van referentiepersoon naar betrokkene voor de periode 01.09.2022 – 05.06.2023. (11 geldtransfers in totaal)

- Loonfiches van tewerkstelling van referentiepersoon voor de periode mei 2023 – juli 2023

Verzoekster is ouder dan 21 jaar en moet bewijzen dat zij ten laste is van haar Belgische stiefvader. Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat verzoeker, om een recht op gezinshereniging met zijn stiefvader te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet verzoeker ten laste zijn van haar Belgische stiefvader en moet de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen beschikken om in zijn eigen behoeften en die van verzoekster te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag. Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Het begrip ‘ten laste’ eist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. De referentiepersoon moet op een actieve manier verzoeker ondersteund hebben in zijn land van herkomst.

Redelijkerwijs houdt dit in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander, en niet louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen, dient te blijken dat verzoeker in het land van herkomst op deze geldsommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is om alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruim discretionaire bevoegdheid waarbij Uw Raad slechts terughoudend kan toetsen. Verzoekster heeft 11 geldtransfers ontvangen van de referentiepersoon maar verzoekster heeft geen stukken neergelegd om te bewijzen dat ze zelf onvermogen was in land van herkomst.

In elk geval brengt verzoekster op dit moment geen enkel concreet element aan waarom zij als gezonde vrouw van 27 jaar niet in staat zou zijn om zelf in haar levensbehoeften te voorzien. Het artificieel creëren van een onvermogen toestand kan geen verblijfsrechtelijk voordeel met zich meebrengen. Bij het toekennen van een visum C werd er al melding gemaakt dat verzoekster een attest mbt haar huidige bestaansmiddelen moest voorleggen, hetgeen tot op heden niet is gebeurd.

Aldus heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris allerm minst kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij niet geacht kan worden ten laste te zijn van de referentiepersoon, nu niet kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij zelf in haar levensonderhoud kan voorzien.

Verweerder wijst er in dit verband op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon maar niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als 'ten laste' van de referentiepersoon. (RvV 250.253 van 2 maart 2021). Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28.6.1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29.4.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Waar verzoekster stelt dat het onredelijk is om te stellen dat er niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen haar en de referentiepersoon aangezien zij in België onder één dak wonen, laat verweerder gelden dat dit de toestand in België betreft. Uit hetgeen supra werd uiteengezet blijkt echter dat verzoekster diende aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat zij hier in gebreke is gebleven.

Bovendien volstaat het louter samenwonen niet om te besluiten dat men ten laste is. De woonlasten volstaan immers niet om in het levensonderhoud te voorzien. In casu worden bovendien geen bijkomende documenten voorgelegd betreffende de kosten en het levensonderhoud in België.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de door haar voorgelegde bewijsstukken en beoogt hiermee duidelijk dat Uw Raad een herbeoordeling zou doen van deze stukken.

Verweerder laat ter zake gelden dat Uw Raad de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken.

Trouwens, verzoekende partij brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar Belgische stiefvader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een familiaal band volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd.

2. Verzoekende partij haalt aan dat ze een visum heeft bekomen met het oog op gezinshereniging met de volgende codes BNL 1 & BNL11.

Verzoekende partij had op 27/10/2022 een visumaanvraag kort verblijf (type C) ingediend.

Bij verzoeksters visumaanvraag dat ingediend is op 27/10/2022 vinden we het document "SYNTHESENOTA VISA C – RICHTLIJN 2004/38" terug waaruit blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken vaststelde dat het gaat om een visum aangevraagd door verzoekende partij om haar stiefvader te vervoegen, dat het geen toepassing is van de richtlijn, en dat er andere documenten mbt visum C aanwezig zijn waarbij het dossier werd overgemaakt aan Kort verblijf die de visumaanvraag heeft goedgekeurd. Verzoeksters visumaanvraag is goedgekeurd waarbij ze een uitstel had gekregen om bijkomende documenten voor te leggen, met name overlijdensakte van de grootouders waar verzoekende partij zorg voor zou hebben gedragen, een attest mbt huidige bestaansmiddelen en info omtrent de bestaansmiddelen van de vader van het kind (ofdat ze al dan niet samenwonen en/of hij bijdraagt tot de opvoeding van het kind?)

Verzoekende partij heeft in België haar gezinsherenigingsaanvraag ingediend om haar verblijfsrecht te bekomen. De evaluatie van de voorwaarden gezinshereniging niet komt te vervallen door het uitreiken van een inreisvisum.

De voorwaarden voor het toekennen van een visum type C zijn niet hetzelfde als de voorwaarden voor een gezinsherenigingsaanvraag.

De omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de 1 Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St.Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41. nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf dat de vermelding BNL 11 betekent: "visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging" en dat de vermelding BNL 1 betekent: "BNL 1 : visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden"

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat de voorwaarden van gezinshereniging reeds nagekeken zijn door de gemachtigde, kunnen we meedelen dat verzoekende partij een uitstel had gekregen om bijkomende documenten voor te leggen, met name overlijdensakte van de grootouders waar verzoekende partij zorg voor zou hebben gedragen, een attest mbt huidige bestaansmiddelen en info omtrent de bestaansmiddelen van de vader van het kind (of dat ze al dan niet samenwonen en/of hij bijdraagt tot de opvoeding van het kind?)

Waar verzoekster verwijst naar verschillende arresten van Uw Raad kunnen we meedelen dat de arresten van Uw Raad geen precedentenwerking hebben en ten tweede dat het niet om vergelijkbare zaken gaat.

De gezinshereniging wordt niet onmogelijk gemaakt, verzoekende partij kan een nieuwe aanvraag indienen van zodra dat verzoekende partij beschikt over de nodige documenten om te bewijzen dat ze onvermogen was in Thailand.

Het beroep is ongegrond."

2.4 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster samen met haar minderjarige zoon op 27 oktober 2022 een visum aanvroeg bij de Belgische ambassade te Bangkok om haar Nederlandse stiefvader in België te vervoegen. Op 22 mei 2023 wordt door de Belgische autoriteiten een visum type C afgegeven aan verzoekster, geldig van 27 mei 2023 tot 9 september 2023. Op 6 juli 2023 dient verzoekster voor zichzelf en voor haar minderjarige zoon een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse stiefvader. De gezinsherenigingsaanvraag wordt door verweerder geweigerd omdat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in haar land van herkomst.

Samen met verzoekster stelt de Raad vast dat de diplomatieke post verzoeksters visumaanvraag kwalificeerde als een visumaanvraag kort verblijf (type C), doch blijkt onomstotelijk uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster weldegelijk duidelijk had aangegeven dat zij gezinshereniging beoogde met haar Nederlandse stiefvader en aldus een visum lang verblijf – gezinshereniging (type D) – wenste te bekomen. Zo wordt in het ingevulde visumformulier aangegeven dat verzoekster de gezinshereniging beoogt met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters visum bevat daarenboven de vermeldingen "BNL 1" en "BNL 11". Zoals verzoekster terecht opmerkt, blijkt uit de omzendbrief van 21

september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een Benelux-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum type D of een machtiging tot voorlopig verblijf, dat de vermelding 'BNL 11' staat voor "*visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging*" en de vermelding 'BNL 1' voor "*visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden*". Verzoekster voert dan ook op goede gronden aan dat de voorwaarden voor gezinshereniging reeds onderzocht werden door verweerder en dat er daarom in het kader van de onderhavige aanvraag gezinshereniging niet anders kan worden beslist.

De Raad stelt vast dat, hoewel verzoekster in het kader van haar visumaanvraag in het bezit werd gesteld van een visum type C, zij duidelijk gezinshereniging beoogde en aldus een visum type D aanvroeg. Verzoekster verklaart in haar visumaanvraag uitdrukkelijk gezinshereniging te beogen met toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster ter staving van haar visumaanvraag voorgelegde stukken werden reeds inhoudelijk beoordeeld door verweerder bij de afgifte van het visum type C. Verweerder oordeelde klaarblijkelijk dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar Nederlandse stiefvader, gelet op de afgifte van een visum met de vermelding "BNL 11", waardoor het recht op gezinshereniging werd erkend. Dit blijkt tevens uit de stukken van het administratief dossier. In eerste instantie wordt aan verzoekster uitstel verleend om de nodige bijkomende stukken, waaronder een attest met betrekking tot haar bestaansmiddelen in Thailand, in te dienen. Nadat klaarblijkelijk de gevraagde stukken worden overgemaakt, wordt aan verzoekster een visum type C afgegeven op 22 mei 2023. Dit is dan ook minstens een indicatie dat verzoekster op dat moment reeds alle nodige documenten had overgemaakt teneinde positief over haar visumaanvraag te kunnen oordelen. Daarnaast bevat het administratief dossier een "*synthesenota visa c – richtlijn 2004/38*" van 22 mei 2023 inzake de visumaanvraag van verzoeksters minderjarige zoon, waarnaar ook in de nota met opmerkingen wordt verwezen. De synthesenota luidt als volgt: "*kind volgt moeder die ten laste is*". Ook hieruit blijkt dat verweerder zich weldegelijk over de voorwaarde van het 'ten laste' zijn heeft gebogen bij het onderzoeken van de visumaanvraag, hetgeen erop wijst dat op dat moment reeds duidelijk was dat verzoekster en haar minderjarige zoon gezinshereniging beoogden met hun stief(groot)vader.

Verweerder kan zich verder niet verschuilen achter het gegeven dat hij ervoor opteerde om aan verzoekster een visum type C af te leveren terwijl verzoekster duidelijk de afgifte van een visum type D beoogde. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, zoals ook op de website van verweerder kan worden gelezen, de algemene regel is dat vreemdelingen die naar België willen komen om er in gezinsverband te leven, hun visumaanvraag moeten indienen bij de Belgische ambassade of het consulaat-generaal dat bevoegd is voor hun woonplaats in het buitenland. Verzoekster heeft daar ook gevolg aan gegeven door een visum gezinshereniging aan te vragen bij de Belgische ambassade te Bangkok. Indien de voorwaarden voor een gezinshereniging vervuld zijn, geeft verweerder de Belgische ambassade toestemming om een visum type D af te geven.

Verweerder legt *in casu* dan ook niet de nodige zorgvuldigheid noch redelijkheid aan de dag waar hij in de eerste plaats een positief gevolg geeft aan de visumaanvraag die verzoekster heeft ingediend met het oog op gezinshereniging, om daarna, bij aankomst in België, de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart te weigeren op grond van het niet vervuld zijn van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging. Het gegeven dat verzoekster in België nog de administratieve stap moet zetten om de verblijfskaart zelf (het *instrumentum*) te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht (het *negotium*). Verweerder kon aldus geenszins meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt, nu hij dit recht op verblijf reeds heeft erkend door de afgifte van het visum type C met de vermeldingen BNL 1 en BNL 11.

Van een redelijke en zorgvuldige overheid mag worden verwacht dat indien een vreemdeling een visum met het oog op gezinshereniging aanvraagt, hij nagaat of de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met de Unieburger in België al dan niet voldaan zijn voorafgaand aan het afleveren van het desbetreffende visum.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen herhaalt dat de voorwaarden voor een visum kort verblijf niet hetzelfde zijn als bij een gezinsherenigingsaanvraag, dient de Raad erop te wijzen dat verzoekster met haar visumaanvraag duidelijk gezinshereniging beoogde in tegenstelling tot een kort verblijf. Er kan niet worden ontkend dat het recht op gezinshereniging reeds door de afgifte van het visum type C werd erkend. Waar verzoekster bij binnenkomst in het Rijk een aanvraag gezinshereniging indient in functie van haar Nederlandse stiefvader, betreft dit slechts een aanvraag tot het bekomen van 'het *instrumentum*' waarbij verweerder de afgifte van de verblijfskaart niet afhankelijk mag stellen van het vervullen van bijkomende voorwaarden.

De schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. De middelen zijn dan ook in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN